

Fågelsång

Han satt där. På fönsterbrädet. Han stirrade in i mina ögon och visste exakt. Han var vacker. Den gröna trädkronan som stod framför det öppna fönstret fick honom att lysa i sina brunprickiga färger. Sensommarljuset sken in genom fönstret på andra våningen. Hans klor kramade om den spruckna vita färgen som täckte dess ram. Han var vacker.

Han prövade sin stämma, visslade ojämna toner för att berätta att han var där. För han ville synas. Han ville bli hörd. Av alla. Alla som kunde höra honom genom solens sken. Hans pärlögon såg igenom mig. Han ville att jag skulle förstå att alla hörde honom. För nu visslade han inte längre. Han sjöng. Först fågelsång, ett sorts nynnande. Men efter förspelet kommer första versen. Sen en halvskrikig refräng. För han visste. Allt. Han visste vem han sjöng om. Med en vindpust lyfte han sina vingar, sedan sina klor. Vinden bar honom. Inåt. Jag kunde höra vingslagen runt mitt huvud. Takten följde hans sång. För han visste vad som hade gjorts.

Han såg det.

“Det var inte jag” viskade jag, talade jag, skrek jag, sjöng jag “Jag lovar”. Han flög snabbare och snabbare, sången gick fortare och fortare. Högre och högre. Tonerna flöt ihop till ett hav. Jag drunknade. Fortare, fortare. Jag kunde se den gamla sängen i hörnet. Papperen från byrån flyger med oss. I en cirkel. Högre, högre. En tornado av sång. Papper. Bläck. Förtvivlan. Tusen vingar. Tusen vingslag. Tusen fjädrar. Tusen toner.

Jag ska inte göra det igen. Jag ska inte göra det igen. Jag ska inte göra det igen. Jag ska inte göra det igen. Jag ska inte göra det igen. Jag ska inte göra det igen. Jag ska inte göra det igen. Jag ska inte göra det igen. Jag ska inte göra det igen. Jag ska inte göra det igen.

Burarna höjdes och sänktes, höjdes och sänktes, för syre. Krävde luft men klarade inte av att andas. Burarna, burarna, burarna, burarna. Burarna... Kartongen.

Händerna pressade sig upp från golvet. Knäna tryckte ifrån. Fötterna bar. Framåt. I hörnet av rummet. Kartongen. Där. Händerna greppade om dess kanter. Armarna skakade av dess tyngd. Den var tom. Han sitter mitt i rummet. På golvet. Sjunger fortfarande. Bedövande. Men med kartongen över sig lät han dunkel. Oklar. Kvävd. Sången hördes fortfarande. Varje ton, varje ord. Varje hjärtslag, snabbare, snabbare. Handen sjönk in under lådans kant. Fick tag om ett ben. Näbben hackade. Hackade. Hackade. Vingarna lyfte själva bort lådan när fötterna gick mot ett annat hörn av rummet. Fötterna stannade. Händerna tog tag. Klick. Händerna släppte. Fågeln föll. Flaxade inte. Hackade inte. Greppade inte. Ner från himlen. Himlen full av gröna träd, vita moln. Landade. Locket stängdes efter den. *Tystnad. Tystnad. Tystnad. Tystnad.*

Tystnad.

Sång?.. Sång. Sång! Takten. Tonerna. Texten. Fötterna sprang mot soptunnan. Händerna lyfte långsamt på locket. Fågeln låg fortfarande stilla. Rörde sig inte medan en ännu större tornado tog fart. Tog sats. Tog första steget. Rösten bar. Rösten bar fortfarande. Sången flöt fram. Mjukare toner. Starkare toner. Hårda toner. Tornadon springer. Rösten sjöng. Texten är inristad. Jag sjöng starkt. Starkare. Jag bar tornadon. Och alla hörde mig. För det var jag. Jag hade gjort det. Och jag hade gjort det igen.

***

Solen skiner in genom fönstret. En svag vindpust smeker min kind. En fågel flyger runt trädet. Glider. Saktar in. Stannar. Han sitter där. På fönsterbrädet. Han stirrar in i mina ögon och vet exakt. Han är vacker.